

ชื่อพื้นเมือง	มะนาว
ชื่อสามัญ	Lime, Common lime
ชื่อวิทยาศาสตร์	<i>Citrus aurantiifolia</i> (Christm.) Swingle
ชื่อวงศ์	RUTACEAE
ชื่ออื่น	มะนาว มิสิว (เชียงใหม่) สีมานีบีห์ (ใต้-มลายู) ปะนอเกลด มะนอเกลดะ มะน้ำต์เด (กะเหรี่ยง-แม่ฮ่องสอน) หมากฟ้า ปะโห่งกลยาน (กะเหรี่ยง-กาญจนบุรี) โกร้ยชะม้า (เขมร-สุรินทร์)
ลักษณะทั่วไป	ไม้พุ่ม สูง 2-4 เมตร กิ่งอ่อนมีหนาม
ใบ	ใบประกอบชนิดมีใบย่อยใบเดียว เรียงสลับ รูปไข่ รูปวงรีหรือรูปไข่แกมขอบขนาน กว้าง 3-5 ซม. ยาว 4-8 ซม. เนื้อใบมีจุดน้ำมันกระจาย ก้านใบมีครีบเล็กๆ
ดอก	ดอกเดี่ยวหรือช่อ ออกที่ปลายกิ่งและที่ซอกใบ กลีบดอกสีขาว กลิ่นหอม ร่วงง่าย
ผล	ผลสด กลมเกลี้ยง ฉ่ำน้ำ ผิวมีต่อมน้ำมัน
การขยายพันธุ์	ปลูกโดยใช้กิ่งตอน ไม้นิยมปลูกด้วยเมล็ดหรือวิธีอื่นๆ ทั้งนี้เพราะมะนาวเป็นพืชเปลือกบาง มียางน้อย เมื่อตอนแล้วรากจะงอกเร็วและเจริญเติบโตได้ดี
การกระจายพันธุ์	นิยมปลูกในเขตพื้นที่ลุ่มต้องการน้ำมาก พื้นที่ที่ชอบขึ้นเป็นพื้นที่ดินเหนียว ดินทราย และดินร่วนซุย ไม่ชอบดินเค็ม เป็นที่น้ำตก ไม่ชอบแฉะแต่มีความชื้นดี มะนาวจึงเป็นพืชที่ปลูกได้แทบทุกพื้นที่ มะนาวที่ใช้ผลิตใช้มะนาวแป้นจาก จ.นครนายก จ.สมุทรสาคร เป็นต้น
ประโยชน์	น้ำมะนาวและผลดองแห้ง รับประทานเป็นยาแก้ไอขับเสมหะ เนื่องจากในน้ำมะนาวมีกรดอินทรีย์หลายชนิด มีรสเปรี้ยวกระตุ้นให้มีการขับน้ำลาย ทำให้ชุ่มคอ จึงช่วยลดอาการไอได้ และรสเปรี้ยวยังช่วยกัดเสมหะให้หลุดออกมาด้วย น้ำมะนาวเป็นกระสายยาสำหรับสมุนไพรที่ใช้ขับเสมหะอื่นๆ